

Παναγιώτης Μαυροειδής

Μέλος του ΠΣΟ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της ΠΕ του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση

Παρακολουθούμε με θλίψη τις μέρες αυτές μια σειρά συντρόφους και συντρόφισσες να αυτο-ακυρώνονται με – φαινομενικά αντίθετες – λαθεμένες τοποθετήσεις για τις εξελίξεις στη Συρία. Οι οποίες τελικά, έχουν και ισχυρή κοινή βάση, αλλά αυτό ας το αφήσουμε για το τέλος.

Η πρώτη άποψη – εξαιρετικά επιζήμια και επικίνδυνη – ειδικά για μας που ζούμε σε μια χώρα ΝΑΤΟϊκότερη του ΝΑΤΟ -, πανηγυρίζει για τη *"νίκη του λαού"* στη Συρία, ενάντια στο *"δικτάτορα Άσαντ"*.

Λες και το μοναδικό ερώτημα στη Συρία ήταν η μακροημέρευση του Άσαντ.

Λες και δεν ήταν εκεί οι ΗΠΑ με στρατεύματα, η Τουρκία με το στρατό της και ελεγχόμενες οργανώσεις, άλλες οργανώσεις ένοπλων σκοταδιστών μισθοφόρων, πληρωμένων από πορτοφόλια δεκάδων υπεραντιδραστικών καθεστώτων.

Λες και δεν υπάρχει το όπλο των κυρώσεων, ούτε η στρατηγική των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ για τεμαχισμό των χωρών της Μέσης Ανατολής, ακόμη και των απολύτως υποτακτικών σε αυτούς.

Λες και δεν υπάρχουν οι Κούρδοι, η Παλαιστίνη και ο Λίβανος, ούτε και ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός για τον έλεγχο της περιοχής.

Λες και "ό,τι κινείται" είναι κίνημα και μάλιστα προοδευτικό και λαϊκό.

Λες και η αγαθιάρα καπιταλιστική Δύση δεν ξέρει να εκτρέπει κινήματα ή να στήνει καταστάσεις για τα συμφέροντά της.

Η δεύτερη λαθεμένη τοποθέτηση, παρουσιάζει τον Άσαντ και το απολυταρχικό καθεστώς του, σαν ήρωες του αντιιμπεριαλιστικού αγώνα. Λες και δεν είναι το ίδιο καθεστώς που **το 1976 εισέβαλε και κατέλαβε το Λίβανο για να συντρίψει τους Παλαιστίνιους αντάρτες της PLO** και της αριστεράς, σε συμμαχία με τους **ακροδεξιούς φιλοϊσραηλινούς Φαλαγγίτες.** Λες και δεν είναι **ο Άσαντ που το 1990 ήταν σύμμαχος με τις ΗΠΑ για την εισβολή τους στο Ιράκ.** Λες και δεν είναι αλήθεια ότι από την τελευταία μάχη για την ανακατάληψη των (Συριακών) υψωμάτων του Γκολάν το 1973 που κατείχε το Ισραήλ από το 1967, η Συρία δεν έχει ρίξει ούτε μια σφαίρα προς τη μεριά του. Λες και δε λέει κάτι το γεγονός ότι το καθεστώς γκρεμίστηκε χωρίς ούτε μια τουφεκιά από τη στιγμή που Ρωσία, Ιράν και Χεζμπολάχ έκριναν ότι είναι χαμένη υπόθεση η στήριξή του. Λες και δεν υπάρχουν λαοί και τάξεις, φτωχοί, εργαζόμενοι, νέοι, γυναίκες σε κάθε χώρα, **παρά μόνο «γεωστρατηγικά» συμφέροντα κρατών και ανταγωνιστικών καπιταλιστικών πόλων. Λες και δεν υπάρχει ταξική πάλη** ενάντια σε ανέχεια, πείνα, εκμετάλλευση σε κάθε χώρα, εννοείται **ποτέ σε "καθαρή" μορφή.** Λες και **ο αγώνας για ελευθερία ταυτίζεται με την υποκρισία της Δύσης.**

Όλα αυτά δεν είναι απλά προβληματικές τοποθετήσεις. Έχουν **τραγικές πολιτικές συνέπειες για την αριστερά και τα λαϊκά κινήματα.**

Μετά την εισβολή και κατάληψη του Ιράκ από τις ΗΠΑ, **το Κομμουνιστικό Κόμμα Ιράκ** βρέθηκε στο όνομα της *"αντίστασης ενάντια στο δικτάτορα Σαντάμ"* στην διορισμένη από τις δυνάμεις κατοχής κυβέρνηση με επικεφαλής Αμερικανό γκαουλάιτερ Πολ Μπρέμερ! Την ίδια, στιγμή, μια διάσπασή του, το Κομμουνιστικό Κόμμα Ιράκ (στελέχη), δήλωνε *"πίστη στον Πρόεδρο Σαντάμ".* Αμφότεροι χάθηκαν μεταξύ αμερικανικών στρατευμάτων και του σουνιτικού αντάρτικου που κατέληξε σε **ISIS.** Επίσης, στο όνομα της *"υπεράσπισης του Ουκρανικού λαού και της εδαφικής ακεραιότητας της Ουκρανίας έναντι της ρωσικής εισβολής του δικτάτορα Πούτιν",* δυνάμεις της αριστεράς σε Ευρώπη και ΗΠΑ ψηφίζουν πολεμικές δαπάνες και απαιτούν *"όπλα τώρα στην Ουκρανία"!*

Από την άλλη πλευρά:

-Στο όνομα τού ότι η **Ισλαμική Επανάσταση του Ιράν** ήταν εχθρός των ΗΠΑ (ήταν και είναι !), το Κομμουνιστικό Κόμμα Ιράν (Τουντέχ), δήλωσε στο πλευρό του σκοταδιστικού, απολυταρχικού καθεστώτος, βγήκε από την παρανομία, για να συλληφθούν η ηγεσία και τα μέλη του, με φρικτό και ατιμωτικό τέλος στο Γραμματέα του Νουρεντίν Κιανούρι και σε χιλιάδες αγωνιστές.

-Στο όνομα τού ότι **η Τουρκία** είχε πάντα προσκόλληση αλλά και παζάρι με τη Δύση (σωστό, ακόμη και επί Κεμάλ και Λένιν!) το ΚΚ Τουρκίας από την ίδρυσή του μιλούσε για *"προοδευτικό ρόλο της αστικής τάξης",* που εκφραζόταν μάλιστα κυρίως **μέσω του…. στρατού** (ήμαρτον!).

-Στο όνομα τού ότι το 1978 **η Αργεντινή** είχε σχέσεις εμπορικές με την ΕΣΣΔ και του γεγονότος ότι η τελευταία αποφάσισε να μη μποϋκοτάρει την Ολυμπιακή φιέστα, σε συνθήκες όπου χιλιάδες αριστερών αγωνιστών τους πετούσε ο δικτάτορας Βιντέλα από τα ελικόπτερα, έφτασε το **ΚΚΕ** στην Ελλάδα να μιλάει για *"κεντρώο δικτάτορα".*

Όχι δεν πρέπει να τα ξεχάσουμε όλα αυτά. Δεν είναι **ιστορικά θέματα του παρελθόντος,** αλλά ζητήματα που θα κρίνουν **το παρόν και το μέλλον του κινήματος.**

Είναι ταυτολογία να πούμε απλά ότι τα πράγματα *"είναι πολύπλοκα".*

Είναι ότι πρέπει να κατανοήσουμε ότι **άλλο κράτη, άλλο επαναστατικά κινήματα.** Μπορεί στην τάδε στιγμή, στην τάδε φάση, να εφάπτονται, πραγματικά ή τυχαία, οι τροχιές τους, όμως τελικά έχουν εντελώς διαφορετικές αφετηρίες και στοχεύσεις.

Όταν **οι Άσαντ και το Συριακό κράτος** είναι πότε με την Αίγυπτο ενάντια στο Ισραήλ, πότε με το Ισραήλ ενάντια σε Λίβανο και PLO, πότε με τις ΗΠΑ ενάντια σε Ιράκ, πότε με τη Ρωσία και το Ιράν ενάντια σε Ισραήλ, είναι διότι θέλει να προστατεύσει τον εαυτό του. Αυτό δε σημαίνει προστασία των λαών του. Όταν ο **Σαντάμ Χουσεΐν** τη μια ήταν ενάντια στο Ισραήλ, την άλλη με τις ΗΠΑ ενάντια (και με εισβολή) στο επαναστατημένο Ιράν, την άλλη ενάντια στις ΗΠΑ λόγω της διαμάχης για τα πετρέλαια με το Κουβέιτ και πάντα σφάζοντας τους Κούρδους, είναι διότι τον ενδιέφερε τελικά η μακροημέρευση ενός καθεστώτος με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά.

Αν λοιπόν η λογική *"ο εχθρός του εχθρού μου, είναι φίλος μου"*, ταιριάζει στα κράτη και τις σχέσεις τους, διότι όπως λένε ωμά *"υπάρχουν μόνο συμφέροντα, όχι φιλίες",* η λογική αυτή

είναι ο τάφος για τους λαούς και τα επαναστατικά κινήματα.

Η **κοινή βάση** των παραπάνω **φαινομενικά αντιθέτων** λαθεμένων τοποθετήσεων είναι η απόσταση που έχουν από την αδιάλλακτη υπεράσπιση της ταξικής και πολιτικής ανεξαρτησίας των κινημάτων από τα κράτη και τις συμμαχίες που αυτά συγκροτούν. Ακόμη και αν καμιά φορά, τυχαίνει να συμμαχήσεις και με το διάβολο, θα πρέπει να θυμάσαι ότι είναι διάβολος και όχι άγγελος. Διαφορετικά σε λίγο θα γίνεις πιο διαβολικός και από αυτόν. Συμβαίνει και αυτό. Γράφτηκε στο διαδίκτυο και αναπαράχθηκε σωρηδόν ασυλλόγιστα – σε αντίδραση υποτίθεται στο πραξικόπημα κατά του μη αρεστού στη Δύση εκλογικού αποτελέσματος στη Ρουμανία – ότι ο ακροδεξιός Γκεοργκέσκου όχι μόνο δεν είναι τέτοιος, αλλά τον υποστηρίζουν σοσιαλιστές και κομμουνιστές!

Όποιος όμως νομίζει ότι πλήττει **ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ** προσχωρώντας **στις πιο αντιδραστικές αξίες τους,** ασφαλώς και κάνει τραγικό και πολλαπλό επιζήμιο λάθος.

Ας δούμε πολιτικά λοιπόν αυτή την αντιπαράθεση, χωρίς κλισέ **περί ΝΑΤΟϊκής ή Πουτινικής αριστεράς.** Υπάρχουν και τέτοιες *"αριστερές"* πράγματι, αλλά μακάρι να ήταν μόνο αυτό το πρόβλημα.

Είναι βαθύτερο. Έχει **ταξικές** και **θεωρητικές** αιτίες και ρίζες. Ορισμένοι από τους θιασώτες των παραπάνω απόψεων, λένε με ειλικρίνεια ότι κάθε φορά πρέπει να διαλέγει κανείς κάποιο πόλο της αστικής πολιτικής για να συρθεί από πίσω του, κατά περίπτωση τον *«δημοκρατικό»* ή τον (λαθεμένα εννοούμενο) *«αντιιμπεριαλιστικό».* Ή διατυπώνεται και θεωρητικά, ρητά ή υπόρρητα, η άποψη ότι δεν έχει νόημα πλέον η ταξική διαπάλη ως υπόβαθρο και ουσία των καπιταλιστικών ανταγωνισμών, αλλά τελικά το να πάρει κανείς θέση αν είναι με την «παλιά τάξη πραγμάτων, που είναι η μπότα της Δύσης ή με το νέο πολυπολικό κόσμο που πρέπει να δημιουργηθεί». Λες και ο περίφημος *«πολυπολικός»* κόσμος θα είναι κόσμος *«αρμονίας»* και δεν προεικονίζεται με πολύ τραγικό τρόπο ακριβώς από τις εικόνες της **Λιβύης χθες και της Συρίας σήμερα,** όπου **όλοι ορμούν εναντίον όλων σαν γύπες,** αφήνοντας για τους λαούς αίμα, δάκρυα, μίσος, εμφυλίους.

Το αριστερό και κομμουνιστικό κίνημα χρειάζεται **ανασυγκρότηση εκ βάθρων** σε κατεύθυνση **πολιτικής, ταξικής ανεξαρτησίας και επαναστατικής προοπτικής.**

Απέναντι, αφενός σε αυτή την ανάγκη και την **καθήλωση σε λογικές ουράς** της μιας ή της άλλης μορφής, δεν χωρούν ίσες αποστάσεις.

Εύκολο δεν είναι, αλλά καιρός να καταλάβουμε ότι οι “ευκολίες” είναι που στρώνουν το δρόμο του κατήφορου για την κόλαση...

ΥΓ: Υπήρξαν κομμουνιστές και κομμουνίστριες που με πόνο ψυχής (ή και περισσή αφέλεια) υμνολόγησαν τα Σοβιετικά τανκς σε **Ουγγαρία το 1956, Τσεχοσλοβακία το 1968 ή το στρατιωτικό νόμο στην Πολωνία το 1980.**

Δικαιολογία δεν υπάρχει για αυτές τις λαθεμένες θέσεις.

Αιτιολογία υπήρχε και υπάρχει: νόμιζαν ότι υπερασπίζονται το **σοσιαλισμό και την ΕΣΣΔ** (αυτή που νόμιζαν ότι ήταν) απέναντι στην ιμπεριαλιστική Δύση.

Σήμερα άραγε, τι αιτιολογία υπάρχει στην ασυλλόγιστη δικαιολόγηση της πολιτικής ενός καθεστώτος στη Ρωσία που αποτελεί **το τέλος της αντίστροφης μετάβασης της ΕΣΣΔ προς τον καπιταλισμό;**

Αν αρκεί το γεγονός ότι είναι αντίπαλο κράτος στις **ΗΠΑ,** οφείλουν όσοι έχουν αυτή την άποψη, να ξανασκεφτούν τη σχέση τους με την κομμουνιστική διεθνιστική αριστερά ή έστω να ρίξουν μια ματιά στις **θέσεις του Λένιν ή της Λούξεμπουργκ περί πολέμου.**

Πηγή: **ΠΡΙΝ**